

který je jako soukromé vlastnictví obce v pozemkových knihách zapsán, dále nápisy orientační a ukazatelé cest, které jsou namnoze soukromými zájemci, okrašlovacími spolky atd. na soukromé půdě zřízeny, nemohou býti dotčeny řečeným předpisem. St-lka prý tuto námitku nemohla v řízení stolic vznést, ježto jí tyto konkrétní případy nebyly oznámeny, v čemž spatřuje též vadnost řízení.

Tato námitka je konkretisována ve smyslu § 18 zák. o ss jen, pokud jde o městský park. Tu však je bezdůvodná již proto, že pouhá okolnost stížností uváděná, že měst. park je v soukromém vlastnictví obce, je sama o sobě pro řešení sporné otázky nerozhodná, a na druhé straně stížnost sama doznává, že jde o zařízení — jak ostatně také již v pojmu měst. parku samém jest obsaženo — věnované veřejnosti a že tedy i cesty tam zřízené a důsledně i nápisy na nich umístěné jsou určeny pro veřejnost. Jde tedy o orientační nápisy na silnicích a cestách, t. j. komunikacích, kde se veřejně chodí — ať z jakéhokoli titulu —, takže předpoklad cit. předpisu odst. 6 čl. 81 jaz. nař. jest dán, aniž obec může této povinnosti zbaviti pouhá okolnost, že dotčené cesty leží na pozemku náležejícím do soukromého vlastnictví obce.

Pokud jde o ostatní některé nápisy, které podle tvrzení st-lky nejsou pořízeny obcí, není tato námitka náležitě ve smyslu § 18 zák. o ss konkretisována a nss nemohl se proto jí zabývat. Tím padá také s předchozí námitkou spojená výtká vadnosti řízení.

Č. 11.691.

Řízení před nss-em. — Jazykové právo: Přiznání odkladného účinku stížnosti podané k nss-u ve věci jazykové.

(Náiez ze dne 22. ledna 1935 č. 10.713/35.)

V ě c: Obec města S. proti zemskému úřadu v Praze o odkladný účinek stížnosti k nss-u.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Zem. úřad v Praze nevyhověl nař. rozhodnutím na základě § 17 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. ai 1876 žádosti obce S. o přiznání odkladného účinku stížnosti podané k nss-u do výměru zem. úřadu v Praze z 24. srpna 1931, jímž bylo rozhodnuto, že obec S. jest povinna zváti české členy obecního zastupitelstva ke schůzím zastupitelstva pozvánkami, vyhotovenými v jazyce státním. Veřejné zájmy totiž — podle tohoto rozhodnutí — vyžadují, aby kogentní předpisy jazykové byly bez průtahů splněny a aby obsah napadeného výměru byl proveden, čímž také straně žádná nenahraditelná škoda nevzchází.

O stížnosti proti tomu podané uvážil nss toto:

Stížnost uznává právní názor, že podle cit. § 17 zák. o ss pro nárok na povolení odkladného účinku je třeba splnění obou tam uvedených předpokladů, totiž jednak, že nevyžadují veřejné zájmy okamžitého provedení výkonu, jednak že by vzešla straně z tohoto výkonu nenahraditelná újma; naproti tomu popírá důvody žal. úřadu, kterými tento vyloučení každé z obou uvedených podmínek dovozuje.

Pokud jde o předpoklad první, stížnost má tuto námitku:

Zem. úřad tvrdí, že veřejné zájmy toho vyžadují, aby kogentní předpisy jazykové byly bez průtahů plněny a aby obsah napadeného výměru byl proveden, t. j. aby čeští členové obecního zastupitelstva byli zvaní v jazyku českém. To prý je tvrzení bez jakéhokoli důkazu. Nehledě k tomu, že při zvaní českých členů obecního zastupitelstva v jazyku českém nejde o kogentní předpis jazykový, ježto ani zákon jazykový ani nařízení jazykové neobsahuje takového ustanovení, musí se jednat o určitý veřejný zájem. Zem. úřad takového neuvádí a zřejmě ani uvést nemůže, ježto při zvaní ke schůzím obecního zastupitelstva nejde o zájem veřejný, nýbrž nejvýše o soukromý zájem některých málo členů českých. Nelze tedy mluvit o zájmu veřejném, jenž by vyžadoval okamžitého výkonu výměru.

Vykládaje skutečný obsah napadeného rozhodnutí, vychází nss z toho, že žal. úřad v odůvodnění svého výroku chtěl — třebaž se ne zcela přesně vyjádřil — vysloviti, že in concreto jest veřejný zájem dán zvláštní povahou předpisu, t. j. čl. 72 odst. 2 jaz. nař., o nějž je opřeno rozhodnutí, v příčině kterého se st-lka domáhala toho, aby jeho výkon byl odložen. Zvláštní povahu jazykových předpisů spatřuje žal. úřad v jejich kogentní povaze.

Proti důvodu napadeného rozhodnutí, že veřejné zájmy v daném případě vyžadují bezodkladného provedení, stížnost uplatňuje dvě námitky: 1. popírá kogentní povahu předpisu jazykového, neboť, třebaž tuto výtku uvádí obratem »abgesehen davon«, přece ji jako námitku formuluje, odůvodňujíc ji poukazem k tomu, že ani jaz. zák. ani jaz. nař. neobsahuje příslušného ustanovení; 2. vytýká nedostatek odůvodnění, jež spatřuje v tom, že žal. úřad neuvedl určitého veřejného zájmu, který by vyžadoval neprodleného výkonu dotčeného výměru.

Stížnosti nelze přisvědčiti.

Žal. úřad se ve svém rozhodnutí podle jeho shora vymezeného smyslu dovolává výslovně veřejného zájmu, spočívajícího speciálně v tom, aby kogentní předpisy jazykové a v daném případě tedy čl. 72 odst. 2 jaz. nař. byly bez průtahů plněny. Takto blíže vymezený veřejný zájem vyžaduje dle napadeného rozhodnutí dále, aby obsah úředního výměru napadeného stížností k nss-u byl bezodkladně prováděn. Nemá tedy stížnost pravdu ve výtce ad 2., že napadené rozhodnutí neuvádí určitého veřejného zájmu, o nějž své rozhodnutí opírá.

Stížnost upírá dále také neprávem výtkou shora ad 1. předpisům jazykovým a tedy v daném případě čl. 72 odst. 2 jaz. nař. kogentní povahu, z níž právě vyplývá žal. úřadem dovolaný zájem veřejný. Stížnost míní, že dotčenému předpisu jazykovému chybí povaha práva kogentního již proto, že ani zák. jaz. ani jaz. nař. mu této povahy zvláštním ustanovením nepropůjčují a že tedy jde o předpis práva dispositivního. Tato argumentace sama o sobě je zvláště pro obor práva veřejného, kam nepochybně patří i zákon jazykový jako součást ústavní listiny, nepřipadná. Jí odporuje sama stížnost, označujíc v konečném svém návrhu předpis § 17 zák. o ss jako kogentní, ačkoli ani tento předpis nemá výslovného ustanovení, že jde o předpis takové povahy.

Než i obsah předpisů jazykových svědčí pro stanovisko žal. úřadu. Z § 8 jaz. zák. je patrné, že zákonodárce ve snaze, aby předpisy tohoto zák., součásti to ústavní listiny, byly zachovávané, ukládá státní moci výkonné, aby zevrubněji provádějíc zákon pojala do nařízení také předpisy potřebné k tomu konci, aby se zabezpečilo úspěšné jeho provádění. Podle čl. 97 jaz. nař. pak je povinností dohlédacích úřadů, aby z moci úřední dohlížely na zachovávaní jazykových předpisů a proti činovníkům, jednajícím proti nim, postupovaly kárným řízením bez újmy ustanovení § 25 zák. č. 50/1923 Sb. Tím je v těchto předpisech samých vyjádřena donucující povaha jazykových norem, která i čl. 72 odst. 2 jaz. nař. přísluší.

Právem-li tedy žal. úřad přikládal jazykovým předpisům a zvláště cit. čl. 72 odst. 2 jaz. nař. povahu předpisů kogentních, důvodně také uznal obsah jejich za předmět zájmu veřejného, jemuž by se příčilo, aby uvedené předpisy nebyly dle projevené vůle zákonodárce prováděny, a proto nepochybil ani, když podřídil tomuto veřejnému zájmu neodkladný výkon úředního rozhodnutí, na základě citované kogentní normy vydaného. Zůstal tedy důvod žal. úřadu, že v daném případě není splněna podmínka, že veřejné zájmy nevyžadují okamžitého provedení výkonu rozhodnutí, neotřesen.

Chybí-li pak tento jeden předpoklad § 17 zák. o ss, obtojí napadené rozhodnutí již z tohoto důvodu, aniž třeba vejíti na zkoumání stížnosti, pokud napadá důvod druhý, jednající o nenahraditelné újmě strany.

Č. 11.692.

Šľachtictvo. — Policajné právo trestné: * Prestupku podľa § 6 odst. 1 č. 1 zák. č. 243/1920 Sb. dopustí sa aj, kto úmyselne a verejne hľadá naznačiť svoje bývalé šľachtictvo inak než užívaním šľachtických titulov, erbov, rádov, vyznamenaní, zákonom zrušených.

(Nález zo dňa 23. januára 1935 č. 9125/31.)

V e c: Dr. Vojtech D. vo S. proti zemskému úradu v Bratislave o priestupek podľa zák. č. 243/1920 Sb.

V ý r o k: Sľťažnosť sa zamietá pre bezdôvodnosť.

D ô v o d y: Napadnutým rozhodnutím — pokiaľ to prichádza v úvahu pre dnešný spor — bol sľ-ľ' uznaný vinným priestupkom § 6 odst. 1 č. 1 zák. č. 243/1920 Sb. spáchaným tým, že dňa 22. mája 1930 predviedol k odvodnej komisii svoje kone do H., ktoré úmyselne opatril na ľavom boku znakom v podobe šľachtickej korunky, čím hľadel naznačiť svoje bývalé šľachtictvo, — a bol sľ-ľ' na základe § 6 odst. 1 a 2 cit. zák. odsúdený k peňažitej pokute 1.000 Kč. V dôvodoch napadnutého rozhodnutia bolo uvedené: Sľ-ľ' nepoprel, že svoje kone úmyselne opatril znakom, ktorý má podobu kruhu, z ktorého vybieha päť papršlekov končiacich napodobením perly a uprostred kruhu sa nachodí písmeno D. Je všeobecne známo, že za starého režimu, kedy bolo šľachtictvo dovolené, užívalo sa k označeniu rôznych stupňov šľachtictva